

Sygn. akt: I C 780/19 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2019r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Tomasz Cichocki
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Sandra Kozak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 października 2019 r. w K.

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w G.

przeciwko M. C.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej M. C. na rzecz powoda (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w G. kwotę 5.112,21zł (pięć tysięcy sto dwanaście złotych i dwadzieścia jeden groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7 % w stosunku rocznym za okres od dnia 06.05.2019r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej M. C. na rzecz powoda (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w G. kwotę 2.067,00zł (dwa tysiące sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 780/19

UZASADNIENIE

Powód E. C. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. wniósł o zasądzenie od pozwanej M. C. kwoty 5 112,21 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnianie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Podniósł, że wierzytelność powstała wskutek zawarcia przez pozwaną i (...) sp. z o.o. (obecnie (...) sp. z o.o.) z siedzibą w W. umowy pożyczki w dniu 22.01.2018r. Pozwana otrzymała kwotę pożyczki. Wierzyciel pierwotny dokonał przelewu wierzytelności na rzecz powoda. Pozwana nie wywiązała się warunków umowy. Na dochodzoną wierzytelność składa się kwota 2524,90 zł niespłaconego kapitału pożyczki 149,81 zł jako suma odsetek umownych oraz dalszych odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych od dnia następnego po wypowiedzeniu umowy pożyczki do dnia sporządzenia pozwu oraz kwota 2437,50 zł jako suma opłaty przygotowawczej i administracyjnej naliczone z godnie z umową pożyczki.

Pozwana M. C. wniosła o oddalenie powództwa. Zakwestionował skuteczne zawarcie umowy pożyczki oraz istnienie klauzul niedozwolonych w tej umowie. Wysokość dochodzonego roszczenia stanowczo przewyższa kwotę która miała być wypłacona pozwanej, a wartość prowizji nie jest adekwatna do realnej wartości tego rodzaju świadczeń na rynku.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 22.01.2018r. pozwana M. C. zawarła z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę pożyczki nr (...) na kwotę 3000 zł. Całkowita kwota do zapłaty wyniosła 6652,35 zł. Miała zostać spłacona w 48 ratach miesięcznych do 22.01.2022r. Całkowity koszt pożyczki wyniósł 3 652,35 zł z czego 3000 zł stanowiła prowizja a 652,35 zł odsetki umowne w wysokości 10% w stosunku rocznym.

(d.: umowa z załącznikami - k. 51-68)

Na poczet spłaty umowy pożyczki pozwana dokonywała miesięcznych spłaty w kwotach po 138,60 zł od 22.02.2018r. do 31.10.2018r. Po tej dacie zaprzestała spłat. Łącznie spłaciła kwotę 1247,40 zł.

(bezsporne)

Wierzytelność z tytułu umowy została zbyta przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. na rzecz E. C. Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G. w dniu 02.02.2018r.

(d.: umowa sekurytyzacji – k. 70-72)

Pismem z dnia 20.02.2019r. umowa została wypowiedziana powódce z uwagi na zaległości w spłacie rat pożyczki. Wypowiedzenie zostało doręczone 25.02.2019r.

(d.: pismo – k. 15, potwierdzenie doręczenia – k. 77)

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny sprawy został ustalony na podstawie dokumentów przedłożonych przez powoda. W ocenie Sądu brak podstaw by odmówić im wiarygodności.

W szczególności co do zawarcia przez pozwaną umowy należy wskazać, iż powódka przedłożyła umowę zawartą przez pozwaną z wierzycielem pierwotnym potwierdzoną za zgodność z oryginałem.

W ocenie Sądu brak również podstaw do kwestionowania skuteczności umowy przelewu wierzytelności oraz tego, iż jej przedmiotem była wierzytelność z tytułu umowy zawartej z pozwaną.

Zgodnie z art. 720 k.c., pożyczka jest umową, na podstawie której dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego przedmiot pożyczki, a biorący zobowiązuje się zwrócić przedmiot pożyczki w pieniądzu o tej samej wielkości lub w rzeczach tego samego gatunku i takiej samej jakości (art. 720 k.c.). Pożyczka jest umową, przy której podobnie jak przy umowie sprzedaży dochodzi do zmian w obrębie prawa własności przedmiotu umowy (Z. Gawlik: Komentarz do art. 720 Kodeksu cywilnego; komentarz LEX 2014). Obowiązki pożyczkodawcy do przeniesienia własności przedmiotu umowy na pożyczkobiorcę odpowiada obowiązek zwrotu, czyli przeniesienia przez pożyczkobiorcę na pożyczkodawcę przedmiotu umowy, powiększonego o ewentualne wynagrodzenie ustalone w umowie (oprocentowanie pożyczki).

W ocenie Sądu powód podolał temu ciężarowi. Fakt zawarcia umowy pożyczki, jej warunki oraz okoliczność przeniesienia na pozwaną określonej w umowie ilości pieniędzy wynikają z przedłożonych przez powoda dokumentów, w szczególności umowy pożyczki. Pozwana nie kwestionowała przy tym otrzymania przedmiotu pożyczki oraz dokonania częściowej spłaty zaciągniętego zobowiązania w wysokości wskazanej przez powoda. Stosownie do art. 230 k.p.c. Sąd uznał zatem te fakty za przyznane.

Jak już wyżej wskazano, stosownie do art. 720 k.c., skutek przeniesienia na własność biorącego przedmiot pożyczki przez pożyczkodawcę jest, powstający w tym momencie po stronie pożyczkobiorcy, obowiązek zwrotu, czyli przeniesienia przez pożyczkobiorcę na pożyczkodawcę przedmiotu umowy, powiększonego o ewentualne

wynagrodzenie ustalone w umowie. Należy wskazać, iż pozwana nie wykazała dokonania zwrotu pożyczki w całości oraz nie kwestionował terminów oraz wysokości spłat przedstawionych przez powoda.

Co do dochodzonych przez powoda odsetek z tytułu oprocentowania pożyczki, należy zauważyć, że znajdują one podstawę w umowie pożyczki i są zgodne z art. 359 § 2¹ k.c. W przypadku skapitalizowanych odsetek dochodzonych od przeterminowanego zadłużenia, znajdują one swoją podstawę w § 7 ust. 1 umowy pożyczki i są zgodne z art. 481 §2 k.c.

Sąd nie znalazł podstaw do oddalenia żądania strony powodowej, w części dotyczącej prowizji od udzielonej pożyczki. W ocenie Sądu nie zasługują na uwzględnienia podnoszone w tym zakresie przez stronę pozwaną twierdzenia o tym jakoby kwota prowizji była rażąco wygórowana. Z okoliczności sprawy wynika, że kwota prowizji nie przekracza maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu obliczonych w sposób określony w art. 36a ustawy z dnia 12.05.2011r. o kredycie konsumenckim (j.t.: Dz.U. z 2019r., poz. 1083). Zdaniem Sądu nie można zatem uznać, aby wysokość prowizji za udzielenie pożyczki ustalona w sposób przewidziany przez ustawodawcę, była sprzeczna z zasadami współżycia społecznego bądź też prowadziła do obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych. W ocenie Sadu brak również podstaw do twierdzenia, jakoby umowa pożyczki zawierała klauzule niedozwolone.

Mając na uwadze powyższe Sąd uwzględnił powództwo w całości i orzekł jak w pkt I wyroku.

Rozstrzygając o odsetkach należnych od zasądzonej kwoty Sąd uwzględnił żądanie pozwu i zasądził je od dnia wniesienia pozwu, tj. od 06.05.2019r. do dnia zapłaty, jednocześnie określając ich wysokość we wskazanym okresie stosownie do obwieszczenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 stycznia 2016 r. w sprawie wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (M.P. z 2016r., poz. 47).

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy. Sad uwzględnił przy tym wysokość opłaty od pozwu poniesionej przez powoda (250,00 zł), koszty zastępstwa procesowego w wysokości wynikającej z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (j.t.: Dz. U. z 2018 r. poz. 265) oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa (17 zł).